

Naturae hoc vitium est, mulier quod nulla tacere,
 Nulla potest linguae compescere flumina, donec
 Euacuet pectus commissis molibus impar;
 Est aliquid dandum generi, placideque ferendum
 Quod mutare nequis. nec ego, mihi crede, repugno.
 Chloris amatores expellat, Phaedra maritum,
 Misceat Euridice caelis clamore profundum,
 Lydia priuignae narret commissa nouercae,
 Fictaque componat veris; nihil hisce mouebor.
 Illud me mordet, quod garrulitate virorum
 Nutrices adeo superentur saepe, nec illis
 Sit tantum fidei, quantum clamantibus urbem
 Per totam vetulis flores et pomam. Quid omni
 Tempore tam raros animi concordis amicos
 Coniunxisse putas? vix est in millibus unus
 Cui credi possint, quae paucos scire necesse est.
 Dic hodie socio, dic circumspectus in aurem,
 Per vicos Helenam moechari, luce sequenti
 Causa tibi dicenda est coram iudice moecho.
 Ede sodalitii quandam Strephonitis in orbe
 Stultitiam, tecum quiuis ridebit, at ille
 Cras in te dicet pro rostris, siue libellos
 Edet, tam nulla est linguae moderatio. Quod tu
 Committis Pyladi, paullo post illud Orestes
 Idem centum aliis committet, fabula fiet,
 Esse quod ambobus notum debebat, in urbe.
 Vnius hinc linguae ceu cuspidis ictibus acris
 Saepe sodalitii rumpuntur vincula, multae
 Forte aetatis opus, tristissima bella carentur
 Nunc inter reges, nunc vngues inter aniles;
 Hac fluit effusus populorum sanguis, et illac

Surgunt